

ХАРЬКОВЪ.

ПРИБАВЛЕНИЯ КЪ ХАРЬКОВСКИМЪ ГУБЕРНСКИМЪ ВѢДОМОСТЯМЪ.

Выходитъ по Понедѣльникамъ, Средамъ и Пятницамъ.

(ГОДЪ пятый).

Подписьная цѣна на Прибавленія:

Безъ доставки и Съ доставкою
пересылки.

За годъ 2 р. 2 р. 50 к. с.

—полгода 1 р. 25 к. 1 р. 60 к. с.

На Губернскія Вѣдомости:

Безъ переноса 3 р. сер.

Въ переплетъ. 3 р. 85 к.

За доставку на дому или пе-
ресылку по почтѣ въ годъ 50 к.

№ 41.

ПЯТНИЦА.

3-е Маа.

1863.

Подписавшіеся на оба издав'я
платять за пересылку или до-
ставку только 50 коп. сереб.

Подписка принимается въ Кон-
торѣ Редакціи, въ нижнемъ эта-
жѣ дома Губернскихъ Присут-
ственныхъ мѣстъ.

Частные объявленія принимают-
ся за букву и цифру по 1/2
коп. сер. за каждый разъ.

Статьи для напечатанія и вообще всякаго рода извѣстія просятъ присыпать на имя Редактора.

СОДЕРЖАНІЕ: Доля.—Отчетъ.—Отвѣтъ на объясненіе.—Частные объявленія.—

ДОЛЯ,

драма у п'яти діяхъ,—Стеценевъ.

(Продолженіе).

ДІЯ ТРЕТЬЯ.

(Черезъ два года після другої. Конъ: хата Іванова Петренкова зъ-середини. Нічъ, піль і друге. Олена стоїть; біля неї зъ одного боку свекруха, зъ другого—Іванъ).

ЯВА 1.

Олена. Та чого ви кричите, мамо?

Петренчиха. Якъ чого? рострінъкала стіки гро-
шай, ще й чого! Гроші у наась не валаюцца по-підъ
лавами.

Олена. Та я жъ себі на спідницю набрала на ті
гроші!..

Петренчиха. Та хто-жъ тобі велівъ набирати?
(Замовкли). Це лиха година, та й годі!

Олена. У мене зовсімъ спідниці немає.

Петренчиха. А ти багато придала, що тринь-
каешъ? Ще коли-бъ дешевий ситецъ!

Олена. По рублю, мамо...

Петренчиха. Бачъ, багатиръка яка! Ти багато
дечого сюди принесла! Куди яка пані! Спідниці въ
ней немаєши. У роскошахъ, бачъ, привикла жити!.
Яка шишна! Може-жъ, що нужніше спідниці твоєї
треба купити.

Іванъ. Чому ти матері не спітала?

Олена. Я думала, що мати вічого не скажуть.

Петренчиха. Якъ-же нічого! Дивитись на тебе
будемо.

Іванъ. Ти все думаєшъ! Щобъ ти здуріла, щобъ
не думала більшъ!

Олена. Я зароблю, мамо, тай віддамъ.... Піду
на-день до кого, тай зароблю.

Петренчиха. А дома хто буде? наанти замість
тебе? Віддасть вона!—Мені теперъ дай!!! теперъ!
Чому ти мене не спітала? Я-жъ таки, яка не е,

та все мати. Щобъ вона зробила коли до пуття—
ніколи въ світі! Щобъ вона спітала коли—зъ ро-
ду-віку ні! Бариня, бачъ!... Тілько дивитись на ню,
що вона витворює.

Іванъ. Вона таки колись буде въ мене штатця!

Петренчиха. Казала: не бери, Іване, то—ле-
дашо;—такъ ні; мати, бачъ, нічого не зна, самъ
лучче знаю... Тай уязвъ теперъ пиху!...

Іванъ. А чули вже ми це! — (Виходе зъ хаты,
взявши шапку).

І ВА 2.

Олена. (Сіда, шие) — За віщо ви мене, мамо,
завжди лаете? Чи я вамъ не гожу, чи я вамъ не
корюсь, чи що? Отъ лиха моя та нещаслива го-
дина!

Петренчиха. Ти мені не вгодна, тай годі! — Ти
ніколи до-пуття не пройшъ! Ти—матусина донька!

Олена. А вамъ таку треба, щобъ по-поламъ
гризлась зъ вами?

Петренчиха. Мовчи, тварюко! Такій-би ми дав-
но двері показали, а тебе, бачъ, держимо...

Олена. Держите! Бодай нікому такъ не діждати!

Петренчиха. А щобъ іще ти пропала, якъ тобі
въ нась не добре жити! У батька, бачъ, у роско-
шахъ купалась... Невинна все!... У тебе завжди
усі брешуть, тілько ти й правду кажешъ. Чи тебе
не вчене дома, чи розуму Богъ не давъ, чи хто
тебе зна! Ось, слава Богу, четвертий годъ вчимо,
ніякъ до хазїства не привчимо! За погану найнич-
ку не справицца! Мабути, за пана думала віддати,
що чічого робити не вчилася... Горе зъ тобою, Оле-
но, тай годі!

Олена. А хто-жъ у васъ і робе, якъ не я! мо-
же, ви? Багато наростили, лежачи оттамъ на печі...

Петренчиха. Ні, ти багато, бачъ, наростила,
доганко! За тобою—бъ или хлібъ! Онъ третя неділя
якъ сорочки мне, ніякъ не домне сердечнихъ; а
чоловікъ за того голий ходитиме!

Олена. Хіба-жъ мені тілько й роботи, що со-
рочки шити?

Петренчиха. Оце-бъ дакъ посадили тебе швач-
кувати! Якъ я була молодою, то зъ усімъ було
посіваю; ато ось мне, мне, ніякъ не домне. А
ще на спідницю набрала! Мабути, на той годъ у сю-

пору поспіє. (Оскірилась). Я-жъ піду на вгородъ на
годину, а у тебе обідъ щобъ бувъ готовий.

Олена. Вінъ давно вже готовий.

Петренчиха. Ну, гараздъ. (Вийшла).

(Олена одна сидить, шие, задумавшись; смутна,
потімъ жалібо, мовъ плачуучи):

Олена. Дежъ те щастя, що ждалося? Де те жит-
тя, що бажалося? Де те кохання дівалось?!.. Нема,
минулося!.. Чуло, чуло мое серце цю недоленінку, якъ
іше сватався вінъ,—пішла дурна... О, Боже мій
милій, Боже мій единий! За віщо таки вона мене
ненавідить!—А вінь клявся, а вінъ божився, що
цього зъ роду-віку не буде нічого!... А теперъ вже
ї самъ лає... Бодай тобі не було добра, такъ якъ
теперъ оце мені его нема,—якъ тепера я й не ста-
ну, й не піду, якъ слідъ, у твоєї матері!.. (Плаче).

І ВА 3.

Іванъ (входе). Не дивлячись на Олену, бере ба-
гаття зъ печі на лульку, і вже виходючи зирнувъ
на ню). Чого ти рюмаєшъ?

Олена. Такъ, нічого.... Щось сумно мені.

Іванъ. Тобі все сумно!

Олена. Що-жъ буду робити, коли я собі такою
сумною вдалася!

Іванъ (дивлячись на ню пильно). Ну, скажи
мені, Олена, доки ти будешь рюмати? Доки ти буд-
дешь досаждати мені... Це біда, та й годі! Що тобі
подіялось таке, що ось другий годъ рюмаєшъ?
Мовъ сховала кого!.. Хотъ убий ін! Тілько й сві-
та побачивъ зъ тобою у перший рікъ, буцімъ по
людскій поживъ; тай то!...

Олена. Тай то мати на світъ не давала гля-
нути!

Іванъ. Ну, чого ти плачешъ?

Олена. Ти питаетшъ? Не знаєшъ, бідна головко,
що мене сумно та круше!

Іванъ. Дурниця суше та круше: я й давно тобі
казавъ це, і теперъ кажу. (Крізъ зуби) Якъ візь-
му колись за патлі, та вибью отту дурницю зъ голо-
ви, то тоді і матері годитимешъ, і плакати не
будешь.

Олена. Заробила, бачъ, у тебе, та у твоєї ма-
тері, спасибі вамъ! Не те ти казавъ, якъ сватавъ!
А теперъ, бачъ, чого діждалася!

Іванъ. Страйвай, ти ще въ мене не того діждесса!

Олена (жалібно) *Іване!* Хіба я тобі не корилась, хіба я тебе не слухаю? Хіба я матері твоїй не гожу? Слухаю, корюсь, а ви все однакові! І те не такъ, і друге не такъ.... Такъ повч! (плачучи) повч, якъ треба робити! а гризти, доцікати словами—це хочъ кому, то завдасть жалю! (Плаче).

Іванъ. Цить, гаспільське кодло, цить!

Олена. Що мое за життя таке безсталане!

Іванъ. Цить, поки не бита! Кажу тобі: цить! Отъ донекла, тварюка!... отъ життя зъ анахтемською ревою!...

Олена. Бодай ти не діждавъ бити! Буде, вже й такъ багато добра бачила відъ тебе. Життя гірше, віжъ послідній найміцці!

Іванъ. Бо й за погану наймичку не зробишъ.

Олена. Мати, бачъ, твоя багато наробыла! Я покину тебе! У найми піду!...

Іванъ. Іди къ нечистій матері... Легшъ на душі буде безъ тебе! Тихішъ у хаті буде, й гріха менше! Хочъ ніхто не рюматиме оттутъ, той то зъ мене... (Олена плаче; Іванъ мовчавъ, мовчавъ, дививсь усе на ню; а далі зъ серцемъ якъ застука по столу кулакомъ). Охъ, Олено! Я тебе колись повчу! Ой та повчу-жъ! Ти довго будешъ згадувати!... (Виходе, грюнувши зъ серцемъ дверима).

(Олена кида сорочку, вийма страву зъ печі, готову усе, якъ слідъ, для обіду. Стара входе).

Я ВА 4.

Петренчиха. А де-жъ Іванъ?

Олена. На дворі десь.

Петренчиха (відсунула кватирку, гука): *Іване, Іване!* іди обідати. (Зъ надвору чутно голось Івана: «Заразъ»)!

Петренчиха (Олеші, що хлібъ крає): та не такъ хлібъ краєшъ. Ти-бъ-же маленькі шматочки різала. Адже завжди остающа шматки! Господе, вона й ножа по-людському не вміє держати!

Я ВА 5.

(Виходе Іванъ похмурий, кида шапку на стіль).

Петренчиха. Та вона ще й досі борщу не всипала! (Це Іванові каже).

Іванъ. А кликали обідати!

Петренчиха. Що-жъ буду робити, коли такою проворною невісточки діждалась!

Іванъ. І ще все треба вчити, та бити!

Петренчиха. Найшовъ таки собі цару, діждала невісточки! Викохала матуся доньку на втіху. (Оскірилась).

Іванъ (глянувши на жінку, мавнувъ рукою). Не такъ ждалося, мамо, та такъ скялося!...

Олена (побрідла, і якъ не плачучи, каже): Охъ, не такъ, не такъ ждалося, Іване!

Петренчиха. Бачъ!.. (Оскірилась. Обідають. Олена пошти не ість нічого. За обідомъ стара каже Олени): Сама жъ варила, а не ість; до пуття, бачъ, наварила!

(Обідають мовчки. Ветали зъ-за обіду. Іванъ разъ вийшовъ).

Петренчиха. Гляди-жъ, Олено, помий ложечки, поприберай усе гарненько, якъ слідъ.

Олена. Ні, я усе покидаю, матусю: я, бачите, ніколи нічого не прибрала.

Петренчиха. Ти-то старувати вмішъ, моя голубко, та до діла тебе нема! (Вийшла).

Я ВА 6.

Олена. (Зоставши одна, перемива посуду, прибира усе, мете хату й співа).

Головонько моя бідна,

Въ мене ненька, та перідаа!

Дружилонька неймовірна,

Чужа сім'я непривітна!...

Сама сідає, вечеряє,

Мене посилає по-воду!

Мене посилає по-воду.

Ой по воду, по холодную!

Ой ішла я черезъ батьківъ двіръ,

Побачила мене матінка.

«Не плачъ, доню, ні на батька свого,

«Не плачъ, доню, ні на неньку свою!..

«Заплачъ доню, на недоленьку,

«Що поцалася въ неволеньку!...

(Скінчивши): Господе, хоча-бъ мати прийшли, а то зовсімъ вже відпурались! Візьму, ще копирену

разівъ три, щобъ упъять отта мара не прикоцалась.
(Бере сорочку, сіда, шиє й співа).

Ой чула-жъ я черезъ люде,
Що до мене ненька буде,
Ждала я, ждала, ждала-дожидала,
Ворітчка відчиняла.
А матінка іде, тай іде,
Та до мене не заиде.
Ніч моя темна, та зіронька ясна!
Доленька моя безсчасна!...

(Зирнула у вікно): Одже ото мати ідуть, а я журилася!

Ж В А 3.

Дзюбиха (входе). Здореви!

Олена. Здорови! А я тілько що згадувала вась. Що це ви відшурались настъ?

Дзюбиха. Та такъ; то—за-тимъ, то—за-другимъ тай не збересся ніякъ. А тобі якъ тутъ, моя дитино?... Га?... (Олена мовчить). Жалують тебе?.. Га?...

Олена (схилилась дужче до роботи, мовъ придавляєцца): Жалують, матусю, жалують! Наше життя звісне.

Дзюбиха. Чи тобі все однаково, хочъ і не пишай, мабуть?

Олена. Однаково.

Дзюбиха (зітхнула тяжко). Живи, моя дитино, шануйсь; сама запобігла собі таку долю, ніхто не силувавъ.

Олена. Сама, сама матусю, (втера слези, а мати пильно дивицца на ю, тай собі пишкомъ дві-три слезини втерла).

Дзюбиха. А де—жъпакъ сваха? Я забалакалась, тай байдуже. Я за діломъ до вась прійшла.

Олена. Ідіть на вгородъ, вона тамъ.

Дзюбиха (дивлячись на дочку). Годі-жъ, годі. Слезами не поможешъ нічого! Ну, піду-жъ я. (Виходе).

Ж В А 4.

(Олена одна зосталась, плаче; коли це входе І-

ванъ похмурий, бере зъ-підъ лави сокиру, йде назадъ; уже біля самихъ дверей зирнувъ на Олену).

Іванъ. Ти упъять, Олено, упъять! Ну, тай осто-гиділа-жъ ти мсні.

Олена. Остогиділо, мабуди, й мені тужити, що день Божий тутъ.

Іванъ. Цить, тварюко нікчемна! Я тобі кажу: цить. (Замовкли. Тихо. Коли це у сініхъ чути гомінь. Олена упъять хлипа).

Петренчиха (у сініхъ). Ходіть-же у хату, хочъ на хвилину.

Олена (хлипаючи). Втошивъ мене! Звялившъ вікъ мій молодий, та теперъ і нікчемна!

Іванъ (кинувся на ю зъненазнімка зъ сокирою.) Я тебе вбью, гадино! Ти-жъ мені допекла! Ти-жъ мене зъ світу зжинешъ!

Олена (кричить): Ой, Боже мій! О лищечко! (Схопилась, біжить до дверей; у дверівъ наткнулась на свекруху, та матіръ, розіпхнула іхъ обохъ, побігла дальше. Старі убігли въ хату. Іванъ ставъ і сокиру кинувъ).

Ж В А 5.

Іванъ. Я ін вбью! Задушу чортову реву!

(*Петренчиха*). Тю, дурний? Що це ти робишъ? схаменись!

(*Іванъ*). Тай допекла-жъ, чортова тварюка!...

(*Дзюбиха*). Охъ мені лихо! Охъ, дитино моя! Охъ, горенько-жъ мое! Заили, забили, мою голубоньку!...

Іванъ (на тещу). Вонъ стара відьмо, вонъ! Щобъ я й недовідався, що ти сюди ходишъ! Ти тільки вистроюешъ еи... вонъ! (Кідаєцца до неї, хоче випхати).

Петренчиха (придержалась его). Тю, дурний! Що це ти?

Дзюбиха. Та я-жъ на хвилиночку! Та я-жъ відірати тілько мою голубочку!.... О, доленько-жъ моя безсчасна, дитино моя безталанна!... (Плаче, виходючи зъ хати).

Іванъ (услідъ їй). Вонъ!...

Петренчиха. Чого це ти розлютувався такъ? Мовъ несамовитий!...

Іванъ. А вамъ яке діло?

Петренчиха. Яке! Ще й яке? Отутъ наробишъ халени, та тоді дивитись на тебе?!

Іванъ. А, не ваше діло!... (Бере шапку Й скіпу, хоче йти зъ хати). Ви усе гризете, за 25 рікъ ще пенаагрізлисъ! Небайсь, теперъ не вгризите: зуби поламаете. Адже по-вашому роблю? Не любите-жъ ін! Не по васъ, бачъ, узявъ!... Чого вамъ відъ неї треба?... Намъ життя черезъ васъ нема!

Петренчиха. Такъ къ бісовому батькові відціля.

Іванъ. Гладіть, щобъ сами підъ старість не ви-
летілі зъ хати! Ато щось дуже замутили вже.
Щожъ буду робить, що взявъ таку, що не до-впо-
доби вамъ!... (Виходя, грюкнувші зъ серцемъ дви-
рима)

Петренчиха. (плюнула у слідъ ему). Пху на
твого батька, павіжений.

(Завіса пада, кінець 3 дії).

(Продолж. слѣдуетъ.)

О Т Ч Е ТЪ

о сборѣ съ гулянья, бывшаго 21 января 1863 г.,
въ пользу русскихъ раненыхъ солдатъ въ царствѣ
Польскомъ.

П Р И Х О ДЪ.

За 1035 билетовъ по цѣнѣ . 258 р. 75 к.
Мелкихъ пожертвованій отъ не-
известныхъ лицъ 5 — 55 —

ПОЖЕРТВОВАНІЯ.

Отъ М. А. Х. 10 р.
— графа Сиверса (10 б.) 10 —
— князя Голицына (1 б.) 10 —
— князя Трубецкаго (1 б.) 5 —
— ректора универс. г. Кочетова 5 —
— полковника Карогеорговича 5 —

Отъ попеч. харьк. учеб. окр. К. Фойгта (за 3 билета)	3 р.
— дворянини Жаромскаго	3 —
— поручика Кузица (1 б.)	3 —
— г. Бернера (1 б.)	2 —
— барона Корфа (1 б.)	2 —
— N (1 б.)	1 —
— N (1 б.)	4 —
— N студента х. ун. (1 б.)	1 —
— N — — — (2 б.)	1 —

Итого приходу 326 р. 30 к. е.

Р А С Х О ДЪ.

За напечатаніе афишъ, сначала на 17, а потомъ
на 21 априля, и билетовъ въ типографію Карла
Счастни 17 р.

Освѣщеніе 13 — 10 к.

Жандармамъ 4 — 50 —

Гарнизоннымъ солдатамъ для со-
ставления цѣни незагороженныхъ

мѣстъ 4 — 50 —

Музыкантамъ 3 —

Шеснадцати 3 —

Полицейскимъ солдатамъ 4 — 35 —

Прислугъ 8 — 25 —

Извозчики 4 —

На мелкіе расходы 3 — 25 —

Всего расходу 61 р. 95 к.

Приходу 326 р. 30 к.

Расходу 61 — 95 —

Чистаго доходу 264 р. 35 к.

Деньги эти 264 р. 35 к. (включая и пересы-
ложная 2 р. 99 к. с.) отосланы редактору мос-
ковскихъ вѣдомостей г. Каткову, въ чёмъ и полу-
чена расписка изъ харьковской почтовой конторы
за № 934

Считаемъ долгомъ заявить, что музыканты бѣл-
городского уланского полка, будучи договорены за
25 р. с., въ самый вечеръ добровольно отказались
отъ 22 р. въ пользу раненыхъ.

25 априля 1863 г.

**ПРОТОКОЛЪ СОБРАНИЯ
ХАРЬКОВСКАГО МЕДИЦИНСКАГО ОБЩЕСТВА,
23-го марта 1863 года (*).**

Въ собраниі 23 марта, 1863 года происходило следующее:

1. Читанъ и подписанъ протоколъ предыдущаго собрания.

2. Г. Иосифъ Нарцисовичъ Тржецякъ изъявилъ желавіе быть принятъмъ и быть принять въ число членовъ-корреспондентовъ общества.

3. Г. Штробиндеръ сообщилъ, что онъ придумалъ особенный аппаратъ очень удобный для укрѣпленія ноги послѣ насилиственнаго выпрямленія ея при ап-*kilosis spuria* и разсказалъ устройство этого аппарата.

4. Г. Грубе замѣтилъ, что аппаратъ этотъ имѣеть свои удобства, но что онъ извѣстенъ въ десмургіи и рекомендуется часто англійскими хирургами.

5. Г. Грубе сообщилъ, что онъ на дняхъ сдѣлалъ въ своей клиникѣ операцию ущемленной грыжи (*hernia inguinale externa incarcерata*), причемъ ущемленная часть кишкіи перешла уже въ антоновъ огонь и была совершенно удалена, обрѣзанные концы кишекъ были пришиты къ краямъ наружной раны для образования *fistulae stercoreae*.

6. Г. Галицкій замѣтилъ, что рапеніе и разрѣзы кишекъ и желудка у животныхъ переосятся очень легко и рѣдко сопровождаются смертельнымъ исходомъ, при этомъ онъ разсказалъ, что ему случалось часто разрѣзывать желудокъ животныхъ съ цѣлью удалить накопившуюся въ немъ въ чрезмѣрномъ количествѣ пищевую массу и постоянно съ благополучнымъ исходомъ.

7. Г. Гагенторнъ прочелъ отчетъ о числѣ пользовавшихъ больныхъ въ лечебницахъ со времени ея открытія. Считая съ 12 числа января, со дни открытія лечебницы, приходили въ лечебницу въ январѣ мѣсяцѣ 33 больныхъ мужскаго пола и 33 больн. женскаго пола. Всего 66 больныхъ.

(*) Вместо отвѣта на объясненіе, помѣщенъ протоколъ собранія хар. медіц. общ., по причинѣ отъ редакціи независящей.

По возрастамъ были пользованы больные:
Отъ 4-хъ до 10-ти лѣтъ 4 (1 жен. пола).

— 10	> 20	>	12	(7	>	>
— 20	> 30	>	16	(7	>	>
— 30	> 40	>	16	(9	>	>
— 40	> 50	>	9	(5	>	>
— 50	> 60	>	3	(2	>	>
— 60	> 70	>	5	(2	>	>

выше 70 лѣтъ только 1
66 (33 > >).

Въ январѣ мѣсяцѣ выздоровѣло 12. Осталось 31 и больше не приходили 23.

Въ теченіи февраля мѣсяца прибыли 61, больныхъ мужскаго пола 55, больныхъ женскаго пола остались отъ января 31 больной, такъ что всего въ февралѣ пользованы 147 больныхъ.

(Продолженіе слѣдуетъ).

ЧАСТИНЫЯ ОБЪЯВЛЕНИЯ.

1) Старшины харьковскаго благороднаго собрания извѣщаютъ, что, на основаніи опредѣленія гг. членовъ онаю, 17 ноября 1862 года, состоявшагося, вмѣсто опредѣленной 4 и 12 §§ правилъ харьковскаго благороднаго собрания, платы—50 р. за билетъ, на званіе члена въ первый годъ, назначается 25 р. (210)

2) Желающимъ имѣть для какихъ-либо поездовъ линійку, на 13 мѣстъ, съ выездомъ за городъ въ разныя мѣста, могутъ адресоваться на Екатер. ул., въ жандармскія казармы; къ кучеру Егору. (150)—1

3) П. ШМИДЪ даетъ уроки верховойезды и дрессируетъ лошадей. Билеты можно получить въ магазинѣ: «Городъ-Ліонъ», Ю. Томассена. (103)—1

4) Въ магазинъ «Городъ-Лионъ»,

Ю. ТОМАССЕНА ПОЛУЧЕНЫ

дамскія соломенные шляпки, круглые
и обыкновенные. (84)—1.

5) На моечномъ заведеніи г-жи Рыжовой,
продается клепка для бочекъ, ободья дубовые
и 2 тарантаса новые. (82)—2

6) Продается почти новый фаетонъ, на ле-
жачихъ рессорахъ, хорошей работы, за сход-
ную цѣну,—на Конторской улицѣ, близь быв-
шей питейной конторы, въ домѣ г. Спенглеръ.

(130)—3

7) Въ 5 верстахъ отъ г. Харькова отдаёт-
ся на льто домъ съ другими хозяйственными
постройками; спросить на Скрыпниковой ул.,
въ домѣ генерала Тихоцкаго. (120)—4

8) СЪ ЛОНДОНСКОЙ ВСЕМИРНОЙ ВЫСТАВКИ

только что получены

НОВѢЙШІЕ ФОТОГРАФИЧЕСКІЕ АПА-
РАТЫ, ЗА КОТОРЫЕ ВЫДАНЫ
НАГРАДЫ,

превосходящіе исполненіе всѣхъ преж-
нихъ машинъ.

Пріемъ ежедневно отъ 10 до 2-хъ ча-
совъ.

Визитныя карты лакированные и же
лакированные 7 р. сер. дюжина.

Въ фотографіи OTTO ЛЮТЦЕ,
на Московской улицѣ, въ домѣ
Гончаровой. (280)—1.

9) Имѣю честь довести до свѣдѣнія поч-
теннѣйшей публики, что въ моемъ магазинѣ
оптическихъ, физическихъ, хи-
рургическихъ и проч. и проч.
инструментовъ,

на МОСКОВСКОЙ УЛИЦѢ, ВЪ ДОМѢ

СТАРОЙ ГИМНАЗІИ находится большой запасъ ВЫВѢРЕННЫХЪ СПИРТОМѢРОВЪ ТРАЛЛЕСА,

введенныхъ правительствомъ для повсемѣст-
ного употребленія и приготовленныхъ самы-
ми лучшими мастерами въ Берлинѣ. Эти
инструменты можно получать у меня пол-
ные съ описаніемъ, и отдельно, безъ при-
надлежностей. Такъ какъ запросъ на спир-
томѣры Траллеса увеличивался у меня еже-
дневно, то я запасся этими приборами въ
большомъ количествѣ и, кромѣ того, устроилъ
въ моемъ механическомъ заведеніи

ОСОБОЕ ОТДѢЛЕНИЕ,

предназначенное преимущественно для ис-
правления спиртомѣровъ, которые при из-
ревозкѣ легко подвергаются порчамъ,
хотя часто и непримѣтнымъ для
неопытного глаза, но между тѣмъ
имѣющими весьма большое влі-
яніе при опредѣленіи крѣпости
спирта и потому вводящимъ въ
значительныя ошибки.

Я принимаю также заказы высылать спир-
томѣры по почтѣ, при самой тщательной
упаковкѣ.

Кромѣ вышеупомянутыхъ инструментовъ,
находятся у меня всегда разныя принадлеж-
ности для сахарныхъ, винокурныхъ, пиво-
варныхъ и проч. заводовъ, и изготавливаются
въ моемъ механическомъ заведеніи по за-
казу. Оптикъ и механикъ A. Эдельбергъ.

(855)—3.

6) Агентъ с.-петербургскаго страхового отъ огня общества, Василій Петровичъ Серебренниковъ—имѣть честь извѣстить гг. владѣльцевъ государственныхъ пяти-процентныхъ выкупныхъ свидѣтельствъ, получаемыхъ помѣщиками изъ мѣстнаго губернскаго по крестьянскимъ дѣламъ присутствія, за отходящую отъ нихъ въ собственность крестьянъ землю, что онъ покупаетъ таковыя свидѣтельства и кто желаетъ продать, покорѣйше просить обращаться къ нему въ контору означенного общества, на Московской ул., въ домѣ Грановскаго. (440)—2

7) Будучи приглашенъ харьковскою городскою думою снять подрядъ на мощеніе улицъ, но опоздавъ пріѣздомъ и не получивъ на этотъ разъ городской работы,—просю почетнѣйшую публику удостоить меня частными работами.

За прочность работы и умѣренность цѣнъ отвѣчаетъ РОБЕРТЪ ГЕЛЬВИХЪ, каменьщикъ изъ Риги.

Спросить у і. КЛОССА на Московской ул., близъ харьковскаго моста, въ д. и-жи Гюнста.
(300)—2

8) Депо лучшихъ спичекъ, въ магазинѣ Т. ВИТТА, возль дворянскаго собранія. (60)—2

9) СПИРТОМЪРЫ ТРАЙЛЕСА,

за казенною печатью и со свидѣтельствами, поступили въ продажу въ магазинѣ Т. Витта, смежно съ дворянскимъ собраніемъ. (114)—2

10) Продается дешево домъ, на Петинской улицѣ подъ № 818; о цѣнѣ спросить лекаря Войцеховскаго, на Змievской ул., въ домѣ Фесенка. (100)—3

11) Продаются весьма дешево и на очень выгодныхъ, относительно платежа денегъ, условіяхъ, два дома, со службами, просторными дворами и хорошимъ садомъ, по куликовской улицѣ, рядомъ съ благотворительнымъ заведеніемъ. Адресоваться къ О. М. Превлоцкой, живущей въ одномъ изъ продающихся домовъ. Дома эти отдаются также въ наемъ. (292)—6

12) Получено изъ Англіи: кухонная посуда, чугунная эмалированная, англійская и британская металла, извѣстная прочностью, и которая добротой превосходитъ всякую другую. Кровати жѣлезныя разборные, дѣтскія коляски, ковры, столлярные и слесарные инструменты и большая партія ножницъ для стрижки овецъ. Все вышеозначенное продается по самымъ умѣреннымъ цѣнамъ, въ магазинѣ Пономарева, на торцовой площади

Тутъ-же продается большая партія орехового дерева въ брусьяхъ и доскахъ, самое сухое, и бричка на лежачихъ рессорахъ, лучшей работы. (420)—2

13) Продается дорожная карета, на углу мѣщанской и белгородской улицъ, въ домѣ к. Навченка; о цѣнѣ спросить въ квартирѣ Федоровой. (110)—3